

det, men det skal ikke øve den Indfyldelse paa mig, at jeg vil undlade at give Forslaget min Stemme.

Der er fra enkelte Sider faldet Udtalelser om den i Indstillingen foreslaaede Bestemmelse angaaende en Revision af Sagen om en forholdsvis kort Aarrække. Nogle have ment, det var en Fordel, andre, at det kunde medføre en Fare. Om dette gælder det ogsaa, at først Fremtiden kan vise os, hvad der er det heldigste. Jeg tør ikke sige noget afgørende derom. Jeg vil kun henvise til, at vi ikke bør være blinde for, at den Udvikling, der foregaar andre Steder, saaledes i England, gaar i Retning af, at man inden lang Tid indfører Beskyttelse i en saadan Udstrækning, at det ogsaa kan blive af Betydning for os. Og skulde dette blive Tilfældet, maa vi sikkert være belavede paa i Tide at tage det rette Hensyn dertil, og saa turde det være, at Trangen til en Revision af den Lov, vi nu staa i Begreb med at vedtage, endog kan ytre sig tidligere end tænkt paa ved Revisionsbestemmelsen.

Som en mere polemisk Bemærkning vil jeg henvise til, hvad der blev ytret af den ærede Ordfører i Dag, da han skilrede, hvad der foregik i 1897, da Hr. Grosserer Køedt var Flertalsordfører i dette Ting ved Behandlingen af Toldlovspørgsmaalet. Det var med ikke ringe personlig Tilfredsstillelse, jeg hørte paa den ærede Ordførers Fremstilling i den Henseende. Jeg turde maaske henlede Opmærksomheden paa, at jeg den Gang havde den Ære at være valgt fra konservativ Side her i Salen som Medlem af det Udvalg om Toldloven, der var nedsat, og maaske ogsaa henvise til, at det særlig var mig, der førte de Forhandlinger med Grosserer Køedt, som den Gang fandt Sted. Naar nu den ærede Ordfører i Dag har erindret os om, at der af Grosserer Køedt — jeg kan gerne tilføje, at det var som Ordfører for Flertallet, han gjorde sine Indrømmelser, og at han fik Tilslutning fra alle Flertallets Repræsentanter i Udvalget og senere i Tinget — i visse Henseender blev gjort endnu større Indrømmelser, end den ærede Ordfører og hans Parti nu have gjort i Indstillingen, er det jo ganske rigtigt. Jeg har en ret tydelig Erindring om de Forhandlinger. Jeg ønsker

ogsaa at slaa fast, at det er et Vidnesbyrd om, at naar der bliver forhandlet i rette Tid og paa rette Maade og med noget Kendskab til de mange Enkeltheder, hvorom det drejer sig, kan der opnaas Indrømmelser, og det er min Overbevisning, at der ogsaa paa tidligere Stadier af denne Sags Behandling i dette Ting kunde være opnaaet Indrømmelser i visse Retninger, navnlig dem, jeg her har nævnt, naar det var sket paa rette Sted og med Forstaaelse af de Spørgsmaal, hvorom det drejede sig. Det er maaske bagefter at tale derom, men jeg har ikke kunnet tilbageholde disse Bemærkninger.

Naar jeg nu vil give Lovforslaget min Stemme trods de Mangler, det har, og trods den Uoverensstemmelse, hvori jeg befinder mig til en ikke ringe Række Enkeltheder, er det, fordi jeg mener, at det i Øjeblikket ikke kan undgaas, og at vi let kunne faa en endnu slettere Ordning af denne Sag, hvis vi ikke vedtage denne Ordning. Jeg har ogsaa en anden Grund, og det er den, at et enkelt Medlem af Fællesudvalget har vist mig den Opmærksomhed at lytte til, hvad jeg kunde have at anføre til Fordel for ikke saa faa af de Indrømmelser, som ere gjorte overfor, hvad der fordres af dette Ting. Det gælder navnlig et enkelt Medlem af Fællesudvalget, som repræsenterer den frikonservative Gruppe. Naar han har kunnet skaffe Imødekommen overfor de Ønsker, jeg har fremsat her for ham, ønsker jeg at sige dette offentligt. Det er for mig en afgørende Grund til at stemme for Sagen. Trods jeg mener, at der ikke er opnaaet alt, hvad der burde være opnaaet; vil jeg ikke, da han stemmer for dette Lovforslag i den Form, hvori det er indstillet fra Fællesudvalget, tage Afstand ved enten at undlade at stemme eller stemme imod, men jeg vil erkende, som det ogsaa er blevet indrømmet fra anden Side overfor ham, at han ganske sikkert har gjort sit bedste for ud fra en konservativ Betragtning af Sagen at naa det bedst mulige Resultat.

Finansministeren (J. C. Christensen): Jeg har ikke mange Ord at sige ved denne Lejlighed. Forholdene have gjort det nødvendigt for mig at være til Stede ved For-